

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

THUIS HEBBEN WE GEEN TREIN

Een monoloog

door

Joris Denoo

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.2368

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *THUIS HEBBEN WE GEEN TREIN* op te voeren moet de naam van auteur *JORIS DENOO* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1997/220/006
ISBN 978-90-385-04803

© 1997 Toneelfonds J. Janssens/Joris Denoo
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGE

Jean-Luc Winne, kaartjesknipper - een ruime veertiger.

Eventueel enkele achtergrond figuranten.

DECOR

Vast decor: Stationshal met bijhorende geluiden. Af en toe voorbijrazende, remmende of vertrekkende treinen: mensen en goederen.

Verder nog een wandklok, zitbanken met eventueel een slapende clochard, microfonische mededelingen, loket, heen- en weergedraaf van reizigers, uurtabellen, bord 'In Vertraging'.

(Jean-Luc Winne heeft een koffertje bij zich. In zijn schouderholster draagt hij zijn knippistool. Hij vertelt, apologetisch, hilarisch, zijn verhaal. Hij heeft van iedere toeschouwer bij het binnenkomen de toegangskaart 'geknipt'.)

U kijkt naar mijn koffertje. Ik zie het wel. U mag kijken, maar er iets aan zien, zult u niet. De slimmeriken onder u die denken dat mijn koffertje leeg is, wel, die denken dat ze denken. Compleet... mis. Het paard van Juulke dacht ook dat het gegeten had. Het ging compleet dood.

Als u toch iets meent te zien, krab dan uw ogen uit en kijk met de putten. Want er is niets te zien. Voorlopig toch. Ik zie er zelfs geen gaten in, haha. Alhoewel... alhoewel. Kan ik u helpen misschien? We kunnen voor vanavond samen een contract opmaken.

ONDERGETEKENDEN, JEAN-LUC WINNE, SPOORBEAMBTE MET EEN KOFFERTJE, EN DE DICHTSTBIJGELEGEN TOESCHOUWER, IN NAAM VAN DE AANDACHTIGE ZAAL NATUURLIJK, SLUITEN HIERBIJ IN LEVENDE LIJVE EN BIJ VOLLE VERSTAND EEN AKKOORD BETREFFENDE WAT VOLGT: OVER ANDERHALF UUR ONGEVEER DUIK IK SAMEN MET U IN DE KOFFER, ZODAT U DAN EINDELIJK UIT UW LIJDEN WORDT VERLOST. ONDERTUSSEN HEB IK U WAT TE VERTELLEN, TERWIJL U HET RADEN HEBT NAAR WAT ER IN MIJN KOFFER STEEKT."

Voilà. Waar en hoe is het allemaal begonnen?

Jean-Luc Winne is de naam, aangenaam. Winne, Jean-Luc, voor de kiezerslijsten op het stadhuis. Op school zeiden ze natuurlijk: Winnetoe. Mijn carrière in de trein - een snelle carrière, mag ik wel zeggen - heb ik eigenlijk aan die stomme school te danken. Die heeft de zaak nog een duwtje gegeven.

"Wie onder jullie heeft er thuis huisdieren?"

"Meester, ik!"

"Ja, Winne?"

"Ik heb thuis twee weggelopen poezen."

LAP!, ging het dan. "Da's voor de eerste kat die weggelopen is, Winne". LAP!, ging het nog een keer. "En da's voor de tweede! En uw goudvis is aan 't verdrinken in zijn bokaal zeker?!" Toen heb ik in mijn hoofd definitief de schoolboeken dichtgeklapt, en de spoorboekjes open: een paar jaar later ben ik de trein op gestapt, voor het rollende leven, dankzij mijn twee weggelopen poezen. Ja, als de kat van huis is hé! Veel dingen groeien uit gemis, nietwaar. Anders nooit geen ups en downs. Goed getrouwd. Denk ik. Van pieken geen sprake. Heel mijn leven is één grote piek, één lang spitsuur. Geen speciale klachten betreffende vlees, bloed, hersens, pis. Alles in orde met de verzekeringen; ik word niet méér opgelicht dan een ander.

En toch ben ik hier. Met mijn koffertje. Waar het zal eindigen, weet ik nog niet. Hopelijk niet in het straatje zonder einde. Er zijn er daar al genoeg naartoe geweest. Vooral mensen met koffertjes. De gestreepte pyjama en de tandenborstel in het valies, nog een goedkope aftershave, en hup: weg, foetsjie. Op den duur smijten ze àlles weg: hun tandenborstel, want hun tanden vallen uit, hun pyjama, en hun lepel. Van de schrik of van de ouderdom. Die pyjama is hun laatste kostuum. Op het einde kan die blijven rechtstaan zonder dat hun lijf erin zit. Ja, schrikken is een stijve bedoening. Doodgaan ook.

Enfin... Ik ben wel van plan het nog een tijdje uit te zingen op deze blauwe planeet. I am a passenger, you know. Mijn schoenen zijn gepoetst, ik kan erin, zij kunnen in mijn koffer, dus... en avant.

Ik geef u nog eens te raden wat er in mijn koffertje steekt. En kom niet af met NIKS hé, u daar, leutig-aard op de zevende rij. Is uw kaartje wel geknipt? U bent toch geen zwartzitter hé? Ik ken ze anders allemaal, in elke statie van De IJzeren Weg, van Zwankendamme tot Arlon, van Poelkapelle tot Bertogne, van... hola, Winne, hola, Winnetoe: niet te rap! Je dwaalt af. Kàlm. Laat de mensen gerust. Je hebt ze al lange jaren genoeg in al die treinen geëmbetteerd. En niet alleen IN de trein, maar ook erbuiten. Weet u, mensen, dat ik met één van mijn treinen een hele abdijs paters heb uitgemoord?

Dat ging zo. Ieder jaar in de mooie maand mei veranderden de uurtabellen en werden de dienstregelingen herdrukt. 't Was gewoonlijk een kwestie van luttele minuten. Wie een beetje van De IJzeren Weg op de hoogte is, weet dat wel. De paters van de abdijs van Zevenbeuken gingen elke dag te voet in de omgeving brevieren. Vlak bij hun abdijs passeerde de spoorweg. En brevieren, dat deden die kerels blindelings. Ja: ieder zijn beroep. Uit pure gewoonte keken ze noch op noch om. Ook niet in mei, de schoonste maand van het jaar. De overweg aan de abdijs was onbewaakt. In plaats van spoorbomen stond er alleen maar een soort kruis met van die knipogen, weet u wel. Aan elke kant één: de kant van de goede moordenaar. Ik moet al niet meer doorvertellen zeker? Het heeft welgeteld acht jaar geduurd. Dan hebben ze de abdijs van Zevenbeuken mogen sluiten. Een kruisje erover. Gebrek aan volk. Te veel hemelvaarten. Op de zerken van al die paters staat mei als sterfmaand. Een jaar later, ik bedoel: een jaar na de achtste en laatste pater, hebben ze van de abdijs een café-restaurant gemaakt. Weer met paters, maar van een heel ander soort. En Jean-Luc Winne hebben ze toen ook op een ander spoor geran-

geerd. Na acht jaar was die abdij compleet uitgemeord. En acht keer heb ik zo, begin mei, stilgestaan met mijn trein, midden de koeienvlaaien in de weiden als wiegende zeeën... acht keer een wapperend brevier in de grasberm... acht keer een... Wil u nu echt alles weten? Ja mensen: God zit in het detail. Dat heb ik met mijn eigen ogen gezien.

En zo zeg ik soms, tegen een maat in één of ander buffet: 't Zijn lange dagen, maat, maar 't leven is kort. Het is als een sneltrein. Hij zet nooit op tijd aan. Maar als hij vertrekt...

"Zzzzeéffff!!"

"Hé, wat was dat?!"

"Dàt?! Dat was uw leven, makker."

"Oh sorry, niet gezien. Mag ik er nog één?"

"Nee manneke, 't is voorbij. Drink uw glas uit en pak maar uw koffer."

Van sneltreinen gesproken. In mijn kinderjaren heb ik een formidabele tiep gekend. In mijn carrière bij de spoorweg heb ik hem later maar één keer weergezien. We zeiden 'Bùze'? 'Bùze', als een vloek, als een godver. Buysse heette hij, zonder voornaam, want hij was te rap om een voornaam te hebben, Bùze, met een zware dreun erop: Bùze, een bons, en we bedoelden: een hondensnuit, en sterke benen, en heel rap lopen als de wind, nee, als een hazewind, als... als een trein. Bùze, met zijn briesende asem en zijn snuivende neusgaten en zijn machtige achterpoten.

Bùze kwam nergens vandaan. Toen wij nog virussen waren, was hij al uit een hol ontsnapt, uit een steentijdperk waar nog voor het leven moest worden gelopen. Opkijken naar die Buze deden we godverdomme! Opkijken: omdat we vele jaren kleiner dan hem waren, en omdat we met vele minuten geklopt werden over de

lange afstanden die Buze als een opgejutte bloedhond afmaalde, briesend, snuivend, op behaarde benen die poten werden onder dat lelijke kromme lijf van hem. Buze zei nooit een stom woord tegen de kwijlende bengels die de eerste meters achter en rond hem meeliepen, als hij in het dorp zijn rondes maakte. Achter en rond hem, wel te verstaan, niet voor hem! Kon Buze eigenlijk wel spreken?! Beschikte hij over de gave van de taal, met die hondensmoel van hem? Hij kon ieder ogenblik beginnen blaffen. Ha ja, en dan nog: spreken, was dat wel de moeite waard, zo altijd tegen de wind in?

Wij lachten Buze met zijn kromgelopen lijf nooit ofte nimmer uit, want hij had godgenageld supersnelle poten aan dat lijf staan, heilig Toledo, wàt een poten! Naar zijn handen bijvoorbeeld keken we nooit. Die interesseerden ons niet. Buze die nooit iets zei en alleen maar rap liep en koersen won zodat hij doodbeschaamd op ereschavotjes moest klimmen - 't was net één die moest opgehangen worden - die Buze was bekend in heel het dorp en een stuk daarbuiten. Hij kwam soms eens in de gazetten. "Een loper", zeiden en schreven ze, "en een rappe loper. Rap als de wind, gebeten als een jachthond die van geen ophouden weet." Van al de atleten die in de jaren vijftig rondliepen, had Buze de lelijkste en armzaligste kleren aan om rap in te lopen. Dat verdubbelde onze sympathie voor hem, want mooi geklede spurtheertjes lachten we zo van de assepistes weg. Tussen twee haakjes: luxueuze tartanbanen waren toen nog science fiction. En tussen nog twee andere haakjes: de meisjes liepen in die tijd nog niet om ter rapst.

Ze zeiden dat Buze, als hij niet liep, zeer goed voor zijn oude moeder zorgde. Waar hij woonde, wisten we niet precies: niemand slaagde er in hem ooit te

achtervolgen tot Terug Naar Af. Niemand zag hem ooit eens stilhouden voor een huis. We vonden dat mooi, dat Buze voor zijn oude moeder zorgde. We zouden dat ook allemaal doen, als we groot waren: zeer rap lopen en voor onze oude moeder zorgen. Vaders liepen in die tijd ook al vanzelf soms weg, maar dat vormde geen speciaal probleem: de aardbol was toch rond. Naar de vader van Buze bijvoorbeeld werd nooit geïnformeerd. Die interesseerde ons niet. We wilden daar ook niet over nadenken. Een dubbelgespierde Buze, een grotere Buze met ook vier poten aan zijn lijf mocht voor ons niet bestaan. Eén was genoeg. We zouden nooit meer voor Buze gesupporterd hebben als plotseling een vader Buze in de omgeving van de assepieste opgedoken zou zijn. Onze bewondering kon maar één Buze aan.

A propos: waar ik wil komen. U luistert toch nog? Bij ons, bij de Winne's dus, hadden we nogal wat groeite in de familie. En verstand. Combineer dat maar eens! Enfin: ik haalde uiteindelijk 1 meter 79, toch nog. Dat mocht er zijn, in die tijd, al bleef ik de minst grote van mijn broers. En zo stond ik op een keer, nadat al die malle puberjaren als een leger peuleschillen voorbijgemarcheerd waren, met mijn 1 meter 79 en al mijn verstand in het station van Brugge, plotseling naast... Buze!

Buze! Idool uit de middeleeuwen van mijn jeugd! Hij was verdorie een kop kleiner geworden dan ik, en zijn haar was grijs. IK die vroeger altijd naar HEM opkijken moest! Een KOP kleiner, heilig Toledo! De jaren hadden ook zijn hondensnuit niet ongemoeid gelaten. Twee seconden lang stond hij naast mij. Dan beende hij met zevenmijlsstappen mee in de spitsuursliert pendelaars. Aan zijn scheve schouder hing een tas, en hij bereikte godgenageld als allereerste van die grote, uiteenwaaiende en weer op smalle flessenhal-

zen getrokken bende de zwaaideuren aan de uitgang van het station in Brugge. Altijd de eerste, die Buze! Nog altijd.

Ik stond daar met al mijn verstand en mijn 1 meter 79 zo lang over te prakkezeren, dat ik die verdomde trein naar Gent St. Pieters vergat weg te fluiten. Ja, die supersonische Buze kostte mij dus jaren later een fikse uitbrander van hogerhand. Op die leeftijd kon die verduivelde Buze zelfs een trein naar Gent tegenhouden. Ik, wil er mijn koffertje voor in het vuur gooien als het niet waar is. En dat terwijl er nog geen sprake was van treintandpatsers als John Massis of Walter Arfeuille.

A propos, dit gezegd zijnde: niemand die al weet zeker wat erin steekt? Ik zou het ook nog niet weten, als ik u was. Maar... oppassen geblazen voor verrassingen hé! (*fluitje*) U kent misschien het verhaal over de smokkelaar? Nee? U moe het zeker nog gehoord hebben. Ofwel hebt u op school alleen maar uw zitvlees en niet uw hoofdvlees gebruikt. Luister. Die kerel fietste elke dag de grens over, met op zijn bagagedrager een zakje zand. Dat gebeurde in de streek van Menen-Rekkem en Poperinge-Abele, waar de wang van West-Vlaanderen zich tegen de kont van Frankrijk schurkt. Schoon geformuleerd dat, Winne. En die douaniers zich maar in de haren krabben! Moest er soms geen zand meer zijn? Zij maar roefelen in die zakjes zand, en ruiken, en filteren, en proeven. Niks. En dat elke dag opnieuw, soms twee keer. Telkens die zandman daar weer arriveerde, begonnen de zenuwen van de douaniers als lasso's in hun lijf rond te zwiepen, en de koeien uit de omgeving maakten statische elektriciteit met hun staarten. Niemand die er een fluit van snapte. Zand, heilig Toledo!

Ja, ik zie het al: u hebt het door hé? Het is waar-achtig een geselecteerd publiek vanavond. Zeg het eens zélf?! Fietsen, jawel, godgenageld: fietsen smokkelde die kerel. Ik wil maar zeggen, en neem dat van Jean-Luc Winne maar grif aan: laat u niet aan oogverblindingsvangen. Ook niet in verband met mijn koffertje. Snapt u het al waar ik waartoe wil? Nou, even een toegepaste oefening, voor diegenen onder u die net naar buiten zaten te kijken terwijl ik alles uitlegde, en ook voor de bollebozen. Een vraag met een strik errond: waarom, denkt u, worden brandweermannen achter de heuvel begraven? Hé? Niemand? Omdat ze dood zijn, hé.

Bon, als u denkt iets te weten, laat dan van u horen. Geef een teken. Winne is één en al oor. Ik zal het noteren hier op het bord van de vertraagde treinen. Hopelijk kan er nog iets bij. Iemand al een vermoeden? Ja? Nee?

Hei! Psst! Zin in een vrouwenhistorietje? Het heeft niet veel om het lijf hoor. Het is dan ook maar een vrouwenhistorietje. U bent verwittigd. Maar ik ga proberen het zeer schoon te vertellen. U hebt per slot van rekening allemaal een ticket gekocht hé. En ik sta hier ook niet 'perrongeluk'. Hebt u dat gehoord? 'Perrongeluk'.

Beeld u in: december. Mariablauwe lucht. Witte remsporen van een zeer lange nazomer. Celsius in paniek: de seizoenen liggen ietwat overhoop. De bladeren aan de bomen twijfelen tussen flessengroen, poepjesbruin, hostessenoranje of een kleur die nog niet bestaat. Ze vergeten gewoonweg te verschieten, ze vergeten uit hun bomen te vallen. En plotseling: gedààn met dat Trein-Tram-Bus-weertje! Het sneeuwt. Eindelijk stil-

te. Eindelijk orde. Eindelijk wit. Eindelijk inkeer. En hoezere vallen ze nu af...

Schoon hé? Kijk: daar ploegt een auto over de A17. Aha: twee die de trein niet pakken! Niet bang voor een slippertje.

De rechterhand van de man achter het stuur maakt het klassieke gebaar over de versnellingspook/handrem/cassettenkastje/parkeermuntendoosje... héén en zoekt de linker knie van de vrouw naast hem. Ja, ik heb u gewaarschuwd: het is een vrouwenhistorietje. Weinig om het lijf.

"Het stoort je toch niet dat ik dat doe?", vraagt de man. Blick door de voorruit, halfgebakken glimlach, een gevaar op de weg. "Zeg je dan niets?", vraagt hij. Zij legt nu hààr hand op zijn hand en neemt die vast en sleept hem computergewijs weg van haar knie, evenwel verder 's mans hand in haar hand losvast houdend.

"Ik moet je een geheim verklappen".

"Ja? Maar dan is dat geheim geen geheim meer hé", glimlacht ze.

"Ik heb mijn treinabonnement een beetje opzettelijk euh... veronachtzaamd... euh... vergeten bedoel ik... en nu moet ik wel lange tijd met de auto... Euh... ik dacht er aan dat ik je... zoals vandaag... net zo goed daar op kan pikken... ik bedoel... eigenlijk zouden we elke dag in de auto samen naar het werk kunnen rijden hé? Dat moest nu wel lukken vandaag... die stomvervelende trein altijd... waar een staking toch goed kan voor zijn hé? Hihhi...".

"Tiens, wàt een toeval." (Ze geeft hem nu zijn hand terug.

"Jààhh??" Oh zoete hoop in kruis en lendenen zwendend.

"Net nu ik MIJN abonnement weer met een kwartaal heb laten verlengen! Zul je voorzichtig zijn als je zo moederziel alleen de weg op gaat?"

Zijn blik boort zich nu door de voorruit als stonden er in de verte 17 olieraffinaderijen in de fik. Sneeuw dwarrelt als engelendons over de motorkap. Nijdig gooit hij zijn schoenmaat drieënveertig op het pedaal en geeft plankgas.

Dat heeft allemaal niet te veel om het lijf hé? Maar ondertussen is uw aandacht van mijn koffertje afgeleid. Wat hoor ik daar fluisteren? Nee mevrouw, u daar op de zesde rij, in mijn koffertje steekt géén tweede koffertje. Ik ben verdorie geen zakjapanner! U zegt... toiletgerei? Och-tend-be-no-digd-he-den? Voor als ik... Neenee, Jean-Luc Winne vertelt alleen maar verhaaltjes. Winne gaat niet vreemd. Winne is zo trouw als een goudvis. Oppassen voor oogverblindings hé! Dovemansoren?

Iemand nog een gokje? Er kan véél op het bord van de vertragingen. Allez allez... winnen is belangrijker dan deelnemen... voor een microgolfoven... drie dagen Joegoslavië voor twee personen, warme blauwe muts inbegrepen...

Ik zie het al: niemand wil de tas verkopen voor de krokodil geschoten is. Groot gelijk. O.K., ik heb al mijn tijd. (*Bladert in spoorboekje.*)

Oh... nog een schiftingsvraag: het vliegt en het is maar een beetje geel? Maya de Bijna.

Ik heb het weer zelf moeten zeggen.

(*Jean-Luc Winne bladert ononderbroken in het spoorboekje.*)

(*Metaalachtige microfonische neusstem, treinlawaai op achtergrond.*)

Mechelen-Nekkerspoel-Tienen heen en terug
met een klokvaste Winne gaat het supervlug.

In het UZ van Gent
geraak je ook zonder abonnement.

Waar op aarde kun je sneller treinen
dan in pretpark Bellewaerde?
Waar we op de achtbaan gaan
waar er geen end aan komt
en waar die lussen elkaar kussen
je je hoofd moet bukken
anders komt er écht een end aan
en kun je ze écht gaan kussen.

De IC/IR naar Coquille St. Jacques
zelfs de Minister van Teleurstelling neemt die vaak.

Nieuwe tewerkspelling:
De Lijn is gestipt, de trein is gekipt!

Een koe op het spoor in Zedegem?
Geen probleem, trek aan de noodrem.

De piekuurtrein naar Heist-op-den-Berg gemist?
't Is de schuld van Bob De Richter en zijn Bobvaste
mist.

Die van tien over acht naar Aarschot gemankeerd?
Terug naar AF, retour à Liège, rechtsomkeert.

Dames & heren, de trein met bestemming Rixensart
is 27 jaren in retard
Pas de problème, de RVA zorgt voor een brancard.

Kopzorgen met de NMBS?

Kijk eens wie er hier is!
Jean-Luc Winne zorgt voor een schikking in der minne.

Doe iets aan uw lijn!
Neem De Lijn!
Thuis hebben we geen trein,
maar Winnetoe doet aan De Lijn!

Zelfs als de Oriënt Express van kwart over acht
ook in het nieuwe jaar niet op u wacht.

De trein is altijd aan beetje reizen
al is het naar de eeuwige jachtvelden.

Jaja, u kunt er mee lachen hé. Maar ondertussen stà
ik hier met mijn koffertje. Iemand al een idee? Ik
heb absoluut geen moeite om het op te tillen. Zie
maar. Anderzijds... een pluimgewicht is het nu ook
weer niet. En ik die altijd zelf tiepen met koffertjes
en tassen in de trein wantrouwde! Vooral in de
periode van die treinkapingen. En die bomaanslagen.

Ik vergeet bijvoorbeeld nooit die vrouw meer. In
gedachten noem ik haar Diane. En in gedachten fluiten
de kogels nog altijd rond mijn oren. Luister.

('Rappend') Het type dat met gemak een bus neemt
zonder lang te moeten wachten/ het type waar de treinen
zélf op wachten/ het type dat haar diplomatenkoffertje
niet met dat van een ander zal verwarren/ ze draagt
nylons die haar benen niet lelijk maken/ haar benen
mogen er zijn/ heilig Toledo, oh ja/ en haar hoofd ook/
van de pure verrassing zou je je kepi op je kop tien centimeter
achteruitschuiven en beginnen fluiten als een stoomlocomotief
onder een volle maan/ hola, Winnetoe, hola!/ waar is de
noodgreep hier?/ koppie-koppie, geachte koffiedrinkers,
beste buffet-